

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA MONA D'AQUEST ANY

—Amb el cuento d'en Voronoff aquest any les mones aniran més cares!

El caciquisme cueja encara

Per dissort el caciquisme no és mort encara.

Aquesta sentència, que acaba de revocar el Suprem, ho prova.

Ens referim a la que va condemnar al senyor Núñez Alegria, a dotze anys de presó per assassinat frustrat comès en la persona del famós "don Diego" Martín Veloz.

Els fets ocorregueren al Casino de Salamanca, el 28 de gener de 1924.

"Don Diego" ha estat quinze o vint anys el cacic màxim de Salamanca.

Josep Núñez Alegria era administrador d'"El Adelanto", diari salamanquí, que no havia volgut mai servir i secundar la política de campanar de l'immortal "don Diego".

Per aquesta actitud digna i independent d'"El Adelanto", en Martín Veloz no podia veure als seus propietaris, redactors i col·laboradors.

El pit d'en Veloz covava l'odi i només esperava ocasió de venjar-se.

Dues o tres vegades va amenaçar de mort al vell pare de Núñez Alegria i alguna altra persona de la seva amistat.

Les amenaces d'en "Martínillo" no són d'aquestes que es poden menyspreuar fàcilment.

Era diputat per Salamanca. Ha fet una fortuna en negocis de joc. Va lluitar a Cuba i el varen expulsar de l'exèrcit pel seu caràcter massa feréstec. Ha estat processat i condemnat varies vegades per ferides, atemptats i morts. Al Congrés volgué matar, un cop, a en Layret. A l'alta Cambra agredí, pistola en mà, al senador senyor Mirat.

"Don Diego" és un home terrible. Quan un enemic el destorbava, el treia d'enmig sense escrúpols. Amb aquests antecedents no és estrany que els Núñez Alegria, com tots els demés ciutadans de Salamanca, estiguessin espordits.

Doncs, bé; un jorn hi havia sessió al Casino de Salamanca. Es tractava de la reducció de plantilles. La Junta era partidària de la reducció, i en Veloz n'era contrari.

No poguent imposar el seu criteri, en "Martínillo" comença a insultar grollerament al seus consocis, carrega la pistola i vol fer-la funcionar. Dos o tres senyors se li tiren al damunt per impedir la bogeria.

L'escàndol es sent del carrer, i la gent, alarmada, puja al Casino. Entre els que corren va el senyor Núñez Alegria. Aquest entra a la Sala de Junttes, veu al seu pare a mig metre del canó de la "browning" d'en Veloz, treu el revòlver i li dispara dos trets al cap al cacic.

"Martínillo" no va morir de les ferides, però aconseguí que l'Audiència de Salamanca qualificés el delictes d'assassinat frustrat i condemnés al senyor Núñez Alegria a dotze anys de presó.

La condemna produí una impressió tristíssima a tota Espanya, perquè era la reivindicació d'en Veloz i el triomf del caciquisme.

El Suprem, però, comprenent que això és una enormitat, anul·la la sentència del Tribunal inferior i ha deixat sense efecte les actuacions dels jutges de Salamanca.

Suposem que la causa no trigarà en veure's novament i en resplendir l'innocència del senyor Núñez Alegria.

Amb tot el cor ho desitgem i fem vots perquè així sigui.

Tant se val

El debat sobre la psicologia, sobre la naturalesa ètnica del poble rus no es cloeix, no es clourà en un segle.

Quan Moscòvia era una immensa presó, un ramat immens, ningú es preocupava d'ella, a ningú capficaven els seus sentiments.

Ara, però, que l'ocell ha fugit de la gàbia i canta en el fullam i refila en l'arbreda, tothom és a curar de pernatre'l i a cridar: Quin escàndol!

El rossinyol, per això, segueix alegrant el bosc amb l'entusiasme i les tremolors de la seva gorja, i quan veu el barret tou del caçador, li fa un obsequi d'aquests, li dona una d'aquestes mostres de confiança a què ens tenen acostumats els pardals de la Rambla.

Quan en Cambó no adorava el vedell d'or, no estava tan col·locat en els afers i tan foll i tormentat pels ideals, o les aventures i les cobejances del capitalisme, deia: —República? Monarquia? Catalunya.

Europa? Àsia? Rússia—poden dir ara també els bolxevics als que es vengen de les seves gosadies amb aquests jocs de mans innocents, amb aquestes endevinalles i malabarismes de geografia infantil.

Podem ben bé els europeus presumir, envanir-nos després de les salvatgeses i els carnatges de la guerra i d'haver estat cinc anys escorçant exèrcits, enderrocant ciutats, catedrals, masies, esmicolant pedres venerables i ossos humans com si fossin torrons.

Els turanis, els tàrtars i els mongols no són tan barbres. I si ho són, almenys no tenen pretensions de civilitzats, no amaguen els seus crims, no bombardegen les escoles i els hospitals en nom de la cultura.

Des de 1914 el crit de l'Unamuno "Ens hem d'africanitzar", ha perdut tot el seu caire, tot el seu regust paradoxal.

L'europeització que demanava en Costa era un bell mite. El llenguatge europeu que recomana Briand, no és més que el bramul dels canons.

Enropeu? Asiàtic? Africà? Tant se val. Si Europa és la terra dels grecs i dels romans, Àsia és la terra dels semites i els aris.

Si Alemanya és la pàtria de Marx, Palestina és la pàtria de Crist.

No sols hi ha "indios" i "xinos" a Àsia. N'hi han a tot arreu.

Àsia és el bressol veritable de la civilització, la matriu de la humanitat.

Esser asiàtic no és cap vergonya, perquè d'origen asiàtic són l'alfabet, la numeració, la poesia, la filosofia, l'art de navegar. I si hem de creure la versió bíblica, fins l'home i tot va néixer o aparèixer en aquells llunyans indrets.

Els que anomenen, doncs, Àsia o Euràsia a Rússia, com els que anomenen Àfrica o Euràfrica a Espanya, ens volen ofendre, però no poden.

Els russos seran parents dels tàrtars i els espanyols serem cosins dels moros.

Però nosaltres varem descobrir un món i els russos n'estan cercant i estan a punt de trobar-ne un altre.

ANGEL SAMBLANCAT.

Romain Rolland

Amb motiu d'haver complert els seus seixanta anys, França ha tributat un homenatge al gran escriptor Romain Rolland; la Premsa de tot el món li ha dedicat articles.

Romain Rolland és un dels més característics prosistes francesos. En aquell país on, al costat de tants i tants autors superficials, són molts els bons prosistes, Romain Rolland forma a la capdavantera. Mort Anatole France, ell i Henri Barbusse són ben segurs els millors novel·listes que avui hi ha, i són, alhora, uns dels millors novel·listes actuals del món. No hem de citar i analitzar, ara, l'obra de Romain Rolland, prou coneguda de tots els amants de l'art

i de tots els homes de cor. Ens bastarà dir que la seva *Jean Christophe*, en deu volums, és la més justa i bella expressió de tota una raça. El que hem de dir—en aquest homenatge que li tributem—és la significació internacional de Romain Rolland.

Es curiós constatar que els grans novel·listes francesos contemporanis perteneixen —un d'ells, perteneixia— tots tres al comunisme: Anatole France, Henri Barbusse i Romain Rolland; i és més curiós encara que també perteneixi a aquest partit el més gran escriptor d'avui dia: l'irlandès Bernard Shaw. És evident que només s'és un gran escriptor tenint un gran humanisme; i l'humanisme només el posseeixen aquells que tenen idees generoses, idees d'esquerra.

Dintre la seva filiació comunista, Romain Rolland és l'apòstol del pacifisme. Romain Rolland aspira a la pau universal, a la més bella i harmònica amor i germanor entre tots els homes, a l'internacionalisme de les races, dels pobles i de les cultures, a la total supressió dels odis i del mot "enemic". Per damunt de les guerres, dels crims, de les venjances, de les enveges, de les insídies i dels odis, Romain Rolland vol aixecar-hi la noble bandera de la pau i l'amor. Aquesta és la significació de l'home i de la seva obra—tant la producció novel·listica, com la teatral, com els assaigs.

Henri Barbusse vol la pau, i creu que només s'hi pot arribar violentment. Romain Rolland, per contra, vol la pau i creu que només s'hi pot arribar per l'amor. Per això, Romain Rolland ha esdevingut l'apòstol del pacifisme.

Durant la gran i bàrbara guerra, Romain Rolland predicà la pau i la germanor entre els pobles en lluita, i en el seu llibre *Al damunt de la baralla* exclamava: "Germans de França, germans d'Anglaterra, germans d'Alemanya, nosaltres no ens odiam pas. Jo us conec i nosaltres ens coneixem. Els nostres pobles no demanen sinó pau i llibertat. Qui els ha menat a la desesperada necessitat d'aixafar l'adversari o morir?... És aquest monstre de cent caps que s'anomena l'imperialisme..." En aquell temps de borratxera, de lluita i de sang i d'odi, que Jean Jaurès caigué sota la mà fraticida per haver demanat la pau, i Henri Barbusse purgà a la presó el "delictes" d'haver demanat als soldats francesos que no veiessin en els alemanys els seus enemics, sinó els seus germans, les prediques de Romain Rolland foren tan mal vistes, que tot França el considerà un traïdor i un derrotista. Però Romain Rolland no s'acovardí, amb fe i valentia continuà la seva obra pacifista. I en venir la postguerra, quan hom pogué veure les horres de la guerra, tothom s'adonà de la noble campanya. I, àdhuc pels que més blasmaron d'ell durant la guerra, Romain Rolland ha estat consagrat i avui és la més genuïna i viva expressió de l'apostolisme de la pau.

Cap homenatge, doncs, podia ésser tan just i tan magnífic com aquest que França i el món sencer ha tributat al gran Romain Rolland. I de tot el que s'ha fet en aquest homenatge, el més valuós és el *Liber amicorum Romain Rolland*, editat a Suïssa, en el qual figuren les signatures de tots els primers escriptors del món, convocats a l'homenatge pel novel·lista rus Màxim Gorki el novel·lista austríac Stefan Zweig i l'escriptor francès Georges Duhamel.

Diada de dolor

Dijous Sant ens ha fet reviure a la memòria, amb tota la seva magnitud, l'horrible tragèdia del tren de Les Planes, ocorreguda Dijous Sant de l'any passat. Tots els bons ciutadans l'han recordada i el cor se'ls hi ha amarat de noble indignació contra els causants de la catàstrofe.

Ha passat un any. S'han fet justes i persistents campanyes. S'ha clamat justícia. I res, res absolutament, la Companyia del tren, causant de la desgràcia, segueix igual, sense que se li hagi imposat cap càstig ni que tan sols se li hagin demanat responsabilitats. Avui, alcem de nou la nostra veu i demanem justícia per tothom.

PADRINS

Això dels padrins és cosa que ve dels temps enllanats; qui té padrins a la vida no li toca patir mai; des que a caminar comença, es veu per ells vigilat; el vetllen mateix que els pares, el mimen sense parar i li fan presents a dojo, fins dant-se sovint el cas de què alguns paguen carrera als seus fillols estimats. De gorres i de joguines, de vestidets i calçat i dolços de tota mena, en cauen a cada pas. En venir Pasqua, la mona era el present de ritual, i quants més ous l'adornaven se'n solia fer més cas; de cabell d'àngel n'hi havia, pa de pessic i crocant; també de pasta fullada i de la que fan el pa, que eren les senzilletes pels padrins de pocs cabals. Unes les feien petites, altres de major tamany, i a cops, alguns se'n veien que semblaven catedrals. Després, els petits creixien i en arribar-se a casar, els padrins el pis paraven, cuidant de tots els detalls, perquè els fillols no poguessin tenir d'ells cap queixa mai. Aquest afecte puríssim, aquesta protecció gran sovint davant del notari solia fructificar, car a cada pas es veia que a hora del seu traspàs, molts padrins instituïen hereus seus universals al fillol o fillolleta que tant havia estimat. Al món tot evoluciona, el progrés no es para mai, i ara els padrins del baptisme altres se n'han ajuntat; són uns padrins espontanis que sense cercar-los pas de cop i volta es presenten i us comencen a estimar; avui us fan un obsequi que, naturalment, us plau; demà tornen amb un altre que us deixa bocabadats; i sense dar-vos-en compte us trobeu, tot d'un plegat, convertits en personatges d'aquells que tant soroll fan. Ves llavors, qui és que es recorda del bons padrins naturals, ni de les mones que us duïen per Pasqua, sense mancar, ni menys dels ous que tenien, amb tot i haver-los comptat! per veure si es descuidaven de posar-n'hi un mes cada any.

FLOK

L'enredada

L'Estevet anava a posar tot el seu diner en un gran negoci, però abans anà al temple a suplicar:

—Senyor! Si gràcies a vós el comerç que vaig a emprendre em va bé, prometo que donaré mil pessetes per a ajudar a acabar d'edificar el teu temple.

El negoci no li va anar bé.

Abans de provar nova sort, se'n va anar a l'església i s'agenollà davant de Sant Antoni de Pàdua, pregant-li:

—Gran Sant Antoni, si el negoci em resulta, tiraré mil pessetes a la teva caixeta.

L'especulació li va donar resultat. Però l'Estevet es va ben guardar de complir la seva promesa. Anà al temple a dir a Déu.

—Tu sol, gran Déu, tu sols sabies que encara que el negoci em donés resultat no donaria les mil pessetes que havia promès a Sant Antoni. Perdona'm! Sant Antoni s'ha deixat enredar, i tu, Senyor, has contribuït a l'enredada.

Potpourri internacional

LA REBENTADA DE LA DIPLOMACIA

Tot anava bé a Ginebra, per a l'entrada de l'Alemanya a la Societat de Nacions. La diplomàcia feia el seu camí: promeses, contractes, precís, expressions de doble fons..., l'activitat era múltiple. Calia fer veure als ciutadans de tots els pobles que la diplomàcia no serveix per a precipitar les guerres, tal com ho fa, sinó per a deturar-les.

Els diplomàtics europeus, llunes acabats, havien trobat la manera de no semblar estar en desacord. Quiscú es cansà del mètode hipòcrita i parlà clar i net: el Brasil. Farà escola el procediment del Brasil? Es igual. Eix cas ha servit per a palesar que quan hom parla clar, l'obra de tota diplomàcia és rebentada.

MOTS HISTORICS

Quan a Ginebra, en Mello Franco, delegat del Brasil, s'oposà per *veto* als arranjaments de cuina per a l'entrada de l'Alemanya a la Societat de Nacions, hom li recordà que, no obstant, la seva oposició s'havia ensofocada...

—Què voleu que us digui—contestà—, ara es desperta.

EL CRAC DEFINITIU?

La Societat de Nacions ha tancat la porta, després d'una sessió extraordinària i inútil. Els accionistes no s'han entès. Què fer? Cap on bogar?

El platonisme ha estat, però excelsat i exaltat. Tots els bons sentiments s'han exposat en la sala internacional. Els millors vots han estat fets. Ningú, però, s'ha atrevit a fer-los exauciar.

“Senyors, tanquem fins a setembre”, han dit els accionistes. No han gosat a dir que no s'entenen; fóra poc diplomàtic.

Mes al setembre seran encara els mateixos els accionistes de la Societat. S'entendran millor aleshores que no ara?

Malament quan una Societat tanca les portes, encara que la Societat sigui de Nacions.

DIBUIXOS DE PARIS

MONTMARTRE

Montmartre és quelcom d'inseparable de la pròpia idea de París. És l'eco de la capital i el barri més específicament parisenc. I els montmartrencs, en canvi, no volen ésser parisencs de cap manera! El qui data una lletra des d'aquell barri, mai no posa París, sinó Montmartre. Cal la subpersona d'un comerciant per a què això arribi.

Deu dir-se, també, que hi ha dos Montmartre. L'un, és el parc d'atraccions de París. L'altre, el Montmartre real.

Però eix Montmartre real no és pas aquell que fa enlairar fins al Parnàs, entre l'aroma del cafè i el blavejant fum del cigar, l'aspirant jovecenc de divuit anys que ha llegit a Murger. Eix Montmartre és el cau de l'humor parisenc, de les agitacions líriques i pictòriques. Montparnasse és internacional. Montmartre és parisenc.

Es des d'eix Montmartre que en Buri-dàn llençà, des d'un recó de segle, la teoria del seu ase, fent-lo passejar per tota la història de la filosofia.

Tota agitació social, tota agitació política, tot assumpte important, reuiny a Montmartre. Ara que, però, en aquests temps no s'és tan estoic com en l'època de Murger... Es en els *cabarets* on es comenten els fets nacionals i internacionals. Els poemes, acabats de fer, mig illegibles, són lliurats pel propi poeta a l'atenció dels concurrents.

Els cançoners riuen i seriegen de tot. La cançó desplaçada arreu del món en aquesta època, és quelcom d'entronitzat a París, quelcom d'indispensable a Montmartre. És un do de la cançó de París.

I els pintors exposen les seves obres en els *cabarets*, bonament. Els cafès amb llet es prenen a tonelades i la fraternitat que predica i no practica l'Estat francès, és un fet entre els diversos artistes. I la llibertat es troba més completa encara: la “Fira dels crostons”, on els pintors exposen les seves obres en una plaça, a l'aire lliure, és la mostra més evident de la llibertat, igualtat

i fraternitat que existeix a França—fora dels quadros de l'Estat, entre artistes.

Es aquest el Montmartre que tothom vol veure quan hom ve a París. Car París no seria res pels forasters sense Montmartre. Montmartre! Montmartre és un barri costerut, i des de dalt de tot de la muntanya poblada es “domina” tot París, fins a Chartres.

Mes la indústria n'ha fet de les seves. Primer féu un Montmartre pels sudamericans susceptibles de devenir protagonistes del “Tango fatal”. Després, els aborígens de l'Ohio, de les illes angleses i dels països de canvi elevat, han augmentat tant el número d'encuriosos pel Montmartre, que s'ha engrandit encara més.

Faquirs, emirs, reis americans, presidents de repúbliques tronats, tota una fauna interlòpica pobla eix Montmartre de plaer, creat per a ells.

Tots els turistes estrangers es detenen en eix Montmartre, creient que és el ver. I no els asusta pas el preu mínim de cent cinquanta francs per una botella de xampany dolent. Tots tenen un cert aire protector.

Un americà depassà, però, el límit. Creient que tot París tenia tanta necessitat de cèntims com els industrials de Montmartre, davant les torres de l'església de *Nôtre Dame* tingué un gest Rockefelleresc: oferí vint mil dòlars... per a acabar-les de pujar!

ANTONI PENA

Una Batallada

Que en feia de dies que anava al darre-ra de poguer donar una batallada! Emperò no trobava campana apropiada per donar-la, i avui que aquesta em fa la gràcia de permetre-me-la, m'agafo a la corda que del batall penja, estiro amb tota la força de què sóc capaç i... Nang!...

Serà escoltada?... El temps s'encarregarà de dir-nos-ho.

Era una època de misèria, la que atravessava la classe obrera. Els jornals i les condicions del treball eren l'angoixa de la població, doncs tenien als treballadors en una situació molt llastimosa... I molts foren morts si no haguessin vingut aleshores uns quants homes a dir-los-hi, que més enllà de les fronteres d'aquella població, n'hi havien d'altres on podrien viure una vida més humana; lluny, molt lluny, hi trobarien la millor de les poblacions per a l'obrer. Allí, la misèria no es coneixia, allí, es treballava sempre, perquè de ganes no en mancaven; aquelles condicions convidaven a treballar. Tan sols els malalts, els vells i les criatures restaven parats; no obstant i això, no tenien que patir pels cuidados que llurs condicions necessiten. Aquella ciutat, en fi, era més *lumière* que el mateix París, perquè allí la foscor, que vol dir misèria, gana, nuditat de tot, no es feia mai.

Enlluernats per aquelles descripcions tan temptadores, que d'aquelles ciutats feien aquells homes, varen decidir abandonar la negra població per a cercar l'altra.

I un exèrcit nombrós s'allistà per anar-hi.

Ja els tenim camí de les noves ciutats, i discutien, discutien, quins es quedarien a la primera, quins a la millor, i els guies feien el mateix; uns trobaven més convenient aconduir-los a la més vorana i altres a la llunyan, que ja queda dit era la millor.

Com a cosa feta expressa, aquests camins que a la felicitat conduïen, també tenen els seus obstacles, també tenen els seus inconvenients, i aquest, pel que es veu, tampoc n'estava mancat, també tenia els seus! I quins obstacles!... Ja portaven temps de caminar, quan al bell mig del camí, hi havia una penya grandiosa que els impedia el pas.

Els homes no s'espantaren convençuts de què tots plegats la treuri. Sobraven forces per a fer-ho; però varen trobar més prudent atendre les raons que exposaven els seus guies. Aquests, no estaven d'acord: que si la treurem així, que si ho farem d'aquesta altra manera, que si naps i que si cols, la qüestió és que la pedrassa no es movia i ells perdien el temps discutint la manera de treu-re-la. A les opinions d'aquests s'uniren les dels que els acompanyaven, i uns que té raó en Pau, altres que la té en Pere, el cert és que ja no es recordaven on anaven ni a què anaven. El principal, el motiu cabdal que els obligà a sortir del poble negre fou oblidat, per recordar solament nimietats i peteses sense cap profit. Cansats de discutir, varen disputar, també es varen pegar i què sé jo fins a quin punt haurien arribat de no haver-se imposat el bon sentit d'alguns que bé els volien. Decidiren, doncs, tirar cada u per les seves, seguint els grups els procediments que els hi senyalaven els seus respectius dirigents.

A força d'empentes i provatures, un dels grups es va obrir pas i els altres no varen tenir més remei que seguir el mateix camí. Aquella pedrassa sols per la força va cedir, no sense estranyesa d'un petit grup que, infeliços! cregueren que allò, sols demanant a Déu els tregués la pedra, ho aconseguirien. Però no es varen convèncer de què la força pot més que tots els precís i oracions; perquè al trobar un gran riu sense passarella, també s'agenollaren i amb el mateix fervor imploraren el miracle. Els altres, més pràctics, tampoc es posaren d'acord, i noves discussions i noves lluites sorgiren. També aquesta vegada la constància i la voluntat d'uns, obrà el miracle. Força pedres, quan més grosses millor, tronc d'arbre i força suors i penalitats, ho aconseguiren.

Ja es veia propera la ciutat dels desitjos, quan un nou obstacle es presentà, i fou una muralla semblant a la que li aixecaren a Espartaco, amb el sengle i tot al davant. Nova lluita, noves disputes i baralles, desanimació a l'exèrcit, decaïment de l'empresa i avoriment general, solament trencat per l'acudit d'uns quants que cercant una pilota començaren a jugar, cridant l'atenció de la gran majoria, i sols uns quants, ben pocs per cert, restaren contemplat com els guies que a la gran població lluminosa els havien d'aconseguir, seguien discutint, discutint...

La muralla, no era franquejada; el poble es divertia a l'estil d'aquells que “no comen, pero se divierten mucho...” i la gran ciutat s'esvaporava...

JOSEP ROCHE

UN CONEGUT NOSTRE

L'ex soldà Muley Haffid avorrint-se a Enghien (voltants de París)

La moral a les fosques

Per a demostrar el mal exemple del cinema—i per això només hi vaig de tant en tant—sols cal que conti l'escena de la pel·lícula que vaig veure l'altra tarda i, en arribant a casa, vaig contar al meu oncle.

L'escena és la següent:

“Es de nit. Ball aristocràtic en un casino del Angels. Noies de pell fina i de roba exterior encara més fina. Nois que tot ho fan amb els peus: ballar, jugar al futbol, conduir cotxe... menys pujar graons. Músics que fan mal de cap...”

A l'esmentat casino, a meitat d'un ball, entra un jove amb *smoking*, elegantíssim. No fuma. Va a cercar a una noia que seu displicent en un silló, amb una cigarreta egípcia als llavis. L'aixeca d'una estrebada, a estil d'apatx, l'estreny ben fort contra llur cor o cos... i ja tenim una altra “parella” dansant, encara que ningú ho diria! Als quatre passos, li proposa anar a fer, amb el seu auto, millor dit, amb el del seu pare, els noranta per hora. La noia, rient, accepta al moment. Pugen a l'auto amb una revolada; ell, al davant, al volant; ella, al seu costat...

L'auto avença a quaranta per hora en la fosquedat de la nit, amb els llums encesos, per provar de fer els noranta. La velocitat augmenta gradualment, com les provatures del noi de besar a ella, però sense resultat. Talment sembla que la noia és honrada i ja està cansada de petonejar i d'ésser ensalivada.

De sobte, l'auto va a topar contra un arbre. La “noia moderna” digna parella de l'home, s'esglaia, com li haguera succeït a qualsevol de les nostres àvies. El xicot fa grans esforços per deturar el vehicle, però no oblidant d'anar-se “arrencant” els cabells. La tragèdia moderna sembla imminent. I quan la noia anava a desmaiar-se, ell ha evitat la topada... a un metre de l'arbre!

Llavors, la damisella, “instintivament”, s'ha penjat al coll del seu valent xòfer, i li ha omplert la faç de besades. Ell, com no ha volgut res que no fos seu, les hi ha tornat tot seguit. Després, ha tombat l'auto i cap al casino manca gent! Ha deixat l'entusiasme noia al silló d'on l'havia tret, i anem per una altra! I consti que no és metàfora.

El pròxim *blues* el balla amb una altra xicoteta, que la conquesta per a provar d'anar a fer els noranta per hora. A l'arribar a l'arbre d'abans, evita novament la topada. No cal afegir que noves abraçades i petons de la nova acompanyanta el massequen.

I la mateixa “aventura” es suposava que s'anava repetint fins a l'acabament del ball...”

El meu oncle rigué moltíssim aquesta còmica escena.

Ahir li vaig demanar l'auto per anar a un ball—el de la “Nova Germanor”—, però ell em respongué:

—Em clavaríes, al cotxe, mitja dotzena de “topades”... i no precisament contra un arbre; i, nebot meu, trobo que són masses topades per un home sol! T'acompanyaré!

ALBERT LLOBREGAT

L'església i el cinema

Tots els catòlics i centres de moral cristiana han clamat i clamen contra el cinema. El cinema, segons ells, és la gran immoralitat i el centre més genuí del pecat. En la seva ignorància, han arribat a dir que al cinema ningú no veu les pel·lícules, sinó que tothom s'entrega a idíllics pornogràfics. Es clar, tothom sap que els senyors que en nom de la religió clamen contra el cinema, són els únics senyors que van al cinema a cercar-hi la pornografia, de la mateixa manera que els que clamen contra l'estàtua de l'Otero a la Plaça de Catalunya, eren qui sostenien les porqueries dels *music-halls*.

Però, ara acaba de passar una cosa gran. Un amic que sense creure va a l'església per un si de cas existís el cel, ens ha assegurat que a la missa es repartia una fulla aconsellant als devots que anessin a dos dels millors cinemes de la ciutat a veure una pel·lícula sobre Santa Teresa de l'Infant Jesús.

LES GLANDULES VORONOFF

—Noi, estic esgotat! Ja no puc més! Ja no em queden forces!
—Es clar! Com que has fet tantes monades.!

Qui ho entén? Si el cinema és el cau de la immoralitat, no s'hi ha d'anar mai. Si es fa una pel·lícula bona s'ha de dir que la pel·lícula queda profanada en el cinema. Però als catòlics no els entendreu mai. S'és catòlic per ignorància, i als ignorants no se'ls pot demanar res. Es el mateix que passa amb els governants.

El socialisme sovint és la màscara amb què actualment es disfressen els polítics més desvergonyits.

INGENIEROS

Aquesta gent de Rússia és una classe de gent molt diferent de totes les altres. Ara, amb motiu de la Conferència del desarmament, es proposen que aquesta no es celebri a Ginebra. Tenen raó? Segurament! Ja fa molts anys que els russos no beuen més beguda que la que no pot fer-los-hi mal.

I la "ginebra" és pitjor que el "wodka".

L'aviador anglès Alan Cobhan ha parlat silenciosament d'un "raid" de distància de setze milles. Quan arribà a port de salvació, solament una riulla d'home satisfet saludà a la multitud que l'esperava.

Alan Cobhan, l'aviador anglès, pot exclamar també aquelles paraules antigues: "Aún hay patria Veremundo".

Però aquesta vegada al senyor Veremundo l'han declarat fill adoptiu d'Anglaterra.

Aquest Gabriel D'Annunzio, és un taramba-capaç de fer quedar parat a tothom. Fins

a nosaltres, que hem tingut la debilitat moltes vegades de dir-li que era un bon poeta.

L'autor de "Il Fuoco", és la pastanaga més trista que gira entorn d'en Mussolini. Ara li ha donat la mania de posar-se malalt, com també de què la seva cuinera vesteixi l'antipàtic vestit de monja franciscana.

I quanta poca-solta es necessita per a aguantar tantes tones de la mateixa?

Llegim:

"A un príncepe persa le roban las alhajas".

El que no diu el periòdic és de la manera que el príncep va adquirir-les.

En "Gallo", alçant el "gall", ha notificat que no vindrà a Espanya si ans no li envien quinze mil pessetes. Sempre ha estat en "Rafé" una de les persones més simpàtiques d'entre la gent coletuda.

Les pessetes les demana des de Mèxic. I, com que sabem que hi viu molt bé... no deu tenir pas ganes de vindre.

En Clemenceau està preparant un manifest per a dirigir-lo a l'opinió francesa.

El "tigre", novament, vol donar senyals de vida. No creiem, nosaltres, que en pugui donar mai més. El "tigre" ja s'ha tornat tan ino-

fensiu que no mossega ni quan li passen pel seu costat i li diuen:

—Miau! Miau!

I és que solament és un gatet dels que impunement tothom pot jugar-hi.

En Cambó s'ha gastat seixanta mil pessetes en un quadro del Greco.

Encara que es tracti d'un quadro del Greco, quan en un país hi ha tanta misèria com hi ha aquí, i tanta gent que no té casa ni treball ni pa, és immoral que un home que s'ha fet ric a l'esquena del poble es gasti seixanta mil pessetes en un quadro.

Ha mort el duc d'Orleans, pretendent a la corona de França. Un avantpassat d'ell, l'infame Felip Igualtat, va ajudar a fer-la caure de la testa de Lluís XVI. No és fàcil que ara vagi a parar a la testa d'un Orleans. A França no estan per corones.

Les corones—segons ens diu un amic que en té trenta mil d'austriacques—estan molt desacreditades.

No ens hem de cansar de demanar l'indult d'en Torroella.

Per humanitat!

AVIS

LA SETMANA QUE VE FIXAREM EL DIA QUE COMENÇARÀ LA PUBLICACIÓ DEL FULLETI ENQUADERNABLE DE

UN TROS DE PAPER

A Sevilla, un estranger—Herman Venderg—ha donat cinquanta mil pessetes per als pobres.

Aquest si que no s'assembla a en Cambó! L'advocat senyor Albert Bastardas—que per un oblid no esmentarem la setmana passada—ha estat confinat—confinat, no exilat—a Sarnyena (Huesca), a 210 quilòmetres.

El senyor Josep Maria Ribalta, que no pogué sortir amb els seus companys, per estar malalt, ha estat enviat a Casp.

J. Ferrer Gassó, Barcelona: Això no ens interessa. Envieu una altra cosa.—Lehey, Vilassar de Mar: S'han d'evitar els atacs personals.

—Ll. C. C.: LA CAMPANA és un periòdic polític i no ens podem entretenir en cantar a les serranes boscanes.—Fenicex: No feu els articles en sèrie com els que parlen del problema de les aigües. Fa poc periodístic.—A. Pruna: Això a "La Tuies", que els hi agrada el pebre.—Vicens Forcada: Està bé la vostra poesia, però per LA CAMPANA va més bé el gènere satíric que l'amatori.—Joan Llores: Voleu anar a la presó?—J. B.: El publicarem.—A. Llobregat: Envieu el que vulgueu.—J. Caparrós: Idem.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUINILLA, del Olin, número 8